

Drak na návštěvě

Starý Bral

Drak na návštěvě

Překlad: Starý Bral

Originál: J. R. R. Tolkien; The Dragon's Visit

Ilustrace: Tereza Černá

2021

Drak na návštěvě

Na třešních si ležel drak
vyhříval se a snoví měl:
Zelený byl a květy bílé,
a žlutý kotouč jasně čněl.
Přišel ze země Finis-Terre,
přes Modré hory,
Kde žijí draci, a měsíc osvětluje
fontán vysokých bílé vzory.

„Prosím vás, pane Balíku, víte,
Kdo na zahradě leží u vás?
Ve vašich třešních máte draka!“
„Eh, cože? Cože prosím vás?“
Pan Balík přitáhl hadici ze zahrady,
a draka probral ze snění;
Ten zamrkal a natáhl dlouhé zelené uši
když ucítil vody běsnění.

„Jak osvěžující,“ řekl, „úžasně osvěžující
jsou pana Balíka fontány!
Budu sedět a zpívat, dokud nepřijde měsíc,
jak za horami jsou zpívány;
A Balíka a jeho známé, Truhlíka,
Slečnu Čepičkovou a Barana kmeta,
Okouzlím svým hlasem:
lahodné večeri nastavena meta!“

Pan Balík poslal pro hasiče
s dlouhým žebřem rudým.
A muže se zlatými přilbami.
Dračí srdce stalo smutným:
„Staré zle časy připomínám
kdy válečnictvo necitlivé
pořádali hony na draky do jejích doupat,
krást jejich zlato blyštivé.“

Kapitán Jiří zdolal vrchol žebříku.
Drak řekl: „Lidé čestní,
Nač tolik povyku? Prosím, odejděte!
Jinak vám věž kostelní
Shodím a stromy vám rozmetu,
a odkrouhnu a sežeru k večeři
vás, kápo Jiří, a Balíku, Truhlíku,
Čepičková a Barane na stáří!“

„Pust’te hadici!“ řekl kapitán Jiří,
a po žebříku spustil se.
Drakovy zelené oči rudě vzplály,
a v břiše zakručení ozvalo se.
Zadoutnal, zadýmil, mrskal ocasem,
a dolů květ třepotal;
Jako sníh na trávě ležel,
a drak vrčel a reptal.

Tyčemi zespodu št'ouchali
 (kde křehký byl jenom):
Drak strašlivě vykřikl
 a udeřil jako hrom.
Město rozbil na padrt',
 a nad zátokou Loudavá
Spatřili námořníci rudý žár
 od Hlavního Čmelákova, až u Silákova.

Pan Balík byl tuhý; a pokud jde o Truhlíka
 chutnal tak, jak se jmenoval.
Drak žvýkáje večeri pověděl:
 „A problémy jsem zažehnal!“
A tak pohřbil Barana a kapitána Jířího,
 a ostatky staré slečny Čepičkové jistě,
Na útesu nad dlouhým bílým břehem;
 a žalozpěv Balíkovi zapěl čistě.

Smutnou píseň, zatímco rostl měsíc,
 a moře pod ním vzdychalo
Na šedých skalách zátoky Loudavá,
 a rudé ohniště skomíralo.
Daleko nad mořem viděl vrcholky
 hledaje tam v kraji rodném;
A přemýšlel o lidech ze zátoky Loudavá.
 a o měnícím se řádu starém:

„Nemají dost důvtipu, by ocenili
dračí píseň nebo barvy znění,
Natož srdce, aby statečně a rychle zabili –
v čím dál fádňější svět se mění!“
A měsíc mu prosvítal zelenými křídly
nočních větrů dunění,
A on letěl zpět nad zčeřeným mořem
na zelených draků sezení.

Nový konec básně (1964)

„Nikdo z nich nemá dost důvtipu, by ocenil
dračí píseň nebo barvy znění,
Ani odvahu s ocelí, aby čelil jeho ohni –
v čím dál fádňější svět se mění!“
Roztáhl široká křídla, aby odletěl;
ale právě když se vznesl
Slečna Čepičková jej bodla do srdce,
a překvapením hlesl.

„Je mi to moc líto,“ řekla.
„Jsi opravdu skvělé stvoření,
A hlas tvůj pozoruhodným nazvu
když neměls' učitelova vedení;
Leč bezohledné ničení nedopustím,
Ukončit jsem to věru musela.“
Drak si před skonáním povzdechl:
„Alespoň skvělým mě nazvala.“